

arresteret, da mener jeg, at dette Arrestdecret overalt maa kunne erexveres, hvor man finder Manden, og det Samme mener jeg, maa gjælde om en Bog, som er erklæret at skulle lægges under Beslag, det maa kunne erexveres overalt i Landet. Men det er ogsaa en Selvfølge, at Reqvirenten og den, der har affagt Kjendelsen, maa staae til Ansvar ligesom for en Arrestkjendelse. Forskjellen er altsaa efter min Overbeviisning alene den, at i det ene Tilfælde holder man sig til Politievrigheden, men i det andet Tilfælde til Retsbetjenten. — Det er mig heller ikke aldeles klart, hvor det maatte vise sig nødvendigt, at man der ikke skulde kunne tye til Politiets Assistance; men det maa jo afhænge af Retsbetjenten selv, og naar Retsbetjenten fandt det nødvendigt, for at faae Dommen erexveret, forekommer det mig ikke tvivlsomt, at han jo maatte have en saadan Ret til at tye til Politiets Assistance. I det mindste troer jeg, at han med Grund kunde paaberaabe sig Analogien af den Bestemmelse, som findes i Forordningen af 6te April 1842 § 8. Men Sagen er, at Fogden, Retsbetjenten og Reqvirenten maae efter min Overbeviisning staae den Skadelidende paa ganske anden Maade til Ansvar, end naar Foranstaltningen udgaaer fra Dyrighedspersonen. — Jeg skal saaledes med disse Vtringer paa det bedste tillade mig at anbefale til Forsamlingen, at den vil vedtage, hvad Udvalget har indstillet, at § 6 maatte bortfalde; jeg troer, jeg gjentager det, at det vil være baade i Rets sikkerhedens og den frie Presses velforstaaede Interesse.

Skrif. Som bekjendt ere Pengestrafene i Christian den 5tes danske Lov i Almindelighed loybestemte; det Samme er Tilfældet i største Delen af de ældre Anordninger, hvoriimod de nyere Anordninger i Almindelighed overlade Pengestrafenes Bestemmelse til Domstolenes Skjøn. Dette Princip er ogsaa anerkjendt for rigtigt, og Udvalget saavel som den ærede 5te Landssthingsmand for 2den Valgkreds (Vorgen) have derfor efter min Overbeviisning med fuld Føle forestaaet, at Minimum af de Bøder, som det nærværende Lovudkast fastsætter, navnlig i §§ 1, 2, 5 og 12, betydeligt nedsættes. Det er nemlig erkjendt, at høje

Pengestrafte, naar de uden Hensyn til de concrete Omstændigheder bringes i Anvendelse, nedsætte den Agtelse, som Lovene og Domstolene bør nyde, idet det fremtræder som en stor Ufuldkommenhed, at Domstolene maae dictere Straffe, som efter den almindelige Følelse ere uforholdsmæssigt haarde. Slige Pengestrafte blive ogsaa i Almindelighed sjelden anvendte, hvorpaa det vil være let at nævne flere Exemppler. Jeg skal indskrænke mig til blot at anføre et Par. Saaledes forekriver Placaten om Rystpolitiet af 28de Februar 1817, hvori dog de fastsatte Pengestrafte have et Maximum og Minimum, saa uforholdsmæssigt høje Bøder for enkelte Tilfælde, at de næsten aldrig bleve bragte i Anvendelse. Den bestemmer for, uden Anmeldelse at huse Personer, der ere forsynede med Pas, Bøder fra 2—10 Rbd., og for at huse Personer, der ikke have Pas, Bøder fra 10—50 Rbd. for hver Nat. Men naar slige Tilfælde ere indtrufne, har man i Almindelighed følt det Ubillige i at anvende selv Placatens mindste Bøder, og altsaa maattet gribe til den Udvei, at lade Vedkommende, istedetfor den loybestemte Straf, tilbyde at erlægge en meget moderat Mulct, som sædvanligt af vedkommende høiere Autoritet er bleven bifaldt.

Det Samme er Tilfældet med en Straffebestemmelse i Forordningen 27de Septbr. 1799, nemlig den, som § 26 fastsætter for den Bogtrykker, der ikke til Politiet afleverer i rette Tid Exemplarer af de Skrifter, som trykkes i hans Officin. Mulcten er bestemt til samme Beløb som i Udkastets § 5; men Enhver, der har lagt Mærke til, hvor hyderst sjældent en saadant Straf er bragt i Anvendelse, vil have indseet, at der fra vedkommende Autoritets Side som oftest vises megen Overbærenhed med Bogtrykkerne, da det ikke sjældent er Tilfældet, at, uagtet en Bogtrykker selv strengt vil opfylde Anordningen, hans Befalinger til hans underordnede Personale dog ikke tagtages. Dyrigheden vilde i slige Tilfælde kunne bringe den bestemte Mulct i Anvendelse, dersom den ikke fandt, at der var Anledning til ikke at vise saadan Strengthed; hvor f. Ex. Strikkebøger, Huusholdningsbøger, Børnebøger og slige Skrifter, hvis Indhold ikke i mindste